

търъ Захариевъ и Александъръ Юрдановъ, архитектитъ Боянъ Стояновъ и Юрданъ Юрдановъ, полковницитъ отъ запаса Петъръ Мидилевъ, Анастасъ Ноевъ и Илия П. Симеоновъ, двоцовия лѣкарь Д-ръ Д. Ив. Икономовъ, Борисъ Юрдановъ, Георги Падаровъ и Иванъ Костовъ (все сливенци), които винаги сж били готови да бждатъ полезни съ съвѣтъ и дѣла. Прѣзъ тая година членоветъ на дружбата брояха 230 души (живущи въ София), отъ които 157 раждани въ самия Сливенъ, а останалитъ чада на Сливенци, раждани другадѣ, или женени за сливенки. По професия, най-голѣмъ брой членове бѣха офицери (28 души). Въ програмата на срѣщитъ фигурираха и излѣти, каквито дѣйствително се състояха (въ Владая и другадѣ).

Интересно е, че идеята за сдружаване на живущитъ въ София сливенци, първа по рода си, се послѣдва и отъ други живущи въ столицата българи, числящи се съответно къмъ дадени градове по произходъ, възпитание и спомени. Така, скоро слѣдъ организираната „Сливенска Дружба“, съставиха се Панагюрска, Коприщенска, Карловска, Калоферска, Шуменска, Габровска, Русенска, Самоковска, Ямболска, Пирдопска, Свищовска, Търновска и т. н. дружби.

Отъ всички тия дружби най-голѣмо основание да продължава сжществуването си имаше Сливенската, защото тя първа отъ всички си постави за цѣль не само да сближава живущитъ си въ София членове, да ги весели въ срѣщи и излети, но и да помага морално и материално на безпомощни въ столицата сливенци, а главно да заражда или съдѣйствува на начинания, насочени да повдигатъ благо то на самия Сливенъ. Едно отъ най-първитъ такива начинания бѣ написването историята на Сливенъ. Безспорно е, че по тоя пжтъ трѣбваше да тръгнатъ и останалитъ дружби. Обстойната история на градове като Шуменъ, Русе, Карлово, Калоферъ, Самоковъ, Ямболъ, Търново и т. н. ще попълни една внушителна празнина въ отечествената ни история.

Примѣрнитъ усилия на сливенци да свържатъ града си съ желѣзница, трасето на която се направи съ сливенски потъ и пари и обогати трафика на Ямболъ — Бургашката линия, — всичко това се дължи въ голѣма частъ, ако не прѣко на основаната въ София „Сливенска дружба“, то поне на прокараната чрѣзъ нея кардинална идея за единомушно, организирано сподвижничество къмъ начинания, засягащи благо то на Сливенъ и сливенци.

Сливенското читалище „Зора“.

Основано е прѣзъ 1859 г. изъ срѣдата на мѣстнитъ учители. Сава Доброплодни, Ив. Добровски и на по-интелигентнитъ тогава граждани, като Д-ръ Г. В. Мирковичъ, Стефанъ Г. Гидиковъ и т. н.